

Tuần Báo Vô Vi

19 tháng 7 năm 2015

Số 247

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Tu sao mới gọi là tu đạt?
2. Những người hành sai đổ lỗi cho Vô Vi có tội không?
3. Sự bộc phát tự đáy lòng do đâu mà có?
4. Sự tán thưởng tự trong đáy lòng do đâu mà có?
5. Tại sao làm người đầy đủ sức khỏe đến lúc cũng phải bỏ xác ra đi?
6. Người đời hay phê phán và thị phi thì sao?
7. Quán Âm là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 27/09/97 3: 05AM 1) Hỏi: <i>Tu sao mới gọi là tu đạt?</i> Đáp: Thừa tu chịu nhịn nhục trong khiêm nhường và xây dựng mới thật là người tu. Kệ: Tu tâm giải quyết chẳng mê mù Tiến hóa thâm sâu hồn tiến tu Quyết chí không lùi trong mọi cảnh Thành tâm tiến hóa chẳng khờ ngu.	Montréal, 28/09/97 2:25 AM 2) Hỏi: <i>Những người hành sai đổ lỗi cho Vô Vi có tội không?</i> Đáp: Thừa hành sai và đổ lỗi cho Vô Vi là thật sự tạo tội cho chính mình. Vô Vi có trật tự, từ niệm Phật cho đến hành pháp đều chỉ dẫn rất rành mạch. Người nào hành thêm hay bớt đều ngược lại phương pháp đã chỉ dẫn, nghịch thiên khùng uẩn và không tiến. Kệ: Tu không thành thật tự giam thân Pháp giới không thông gieo loạn động Khó tiến khó tu không tiến bước Thực hành chất phác chuyên chuyên cần.
Montréal, 29/09/97 3: 35 AM 3) Hỏi: <i>Sự bộc phát từ đáy lòng do đâu mà có?</i> Đáp: Thừa sự bộc phát từ đáy lòng do sự thanh hay trược của đôi phương thu hút trong bất ngờ không thể lường trước được. Người tu thường xuyên niệm Phật giải nghiệp tâm rất khó có trường hợp đó xảy ra. Cho nên tu chơn tránh được rất nhiều tai nạn là vậy, rất cần thực hành chứ không cần lý thuyết. Kệ: Nam mô giải tỏa tự phân hành Trì trệ do tâm hướng cạnh tranh Quy hội chơn hồn tâm thức giác Triền miên học hỏi tự mình thanh.	Montréal, 30/09/97 4:25 AM 4) Hỏi: <i>Sự tán thưởng tự trong đáy lòng do đâu mà có?</i> Đáp: Thừa sự tán thưởng do sự chung phát triển, tâm tư của mọi người là một, tán thành việc làm cho chung trong tinh thần xây dựng. Kệ: Thực hành chất phác chẳng người dung Chung cội chung nguồn tự phát ung Quyết chí tu tâm không bỏ ngỡ Vui hành chất phác tiến từ từng.
Montréal, 01/10/97 4:35 AM 5) Hỏi: <i>Tại sao làm người đầy đủ sức khỏe đến lúc cũng phải bỏ xác ra đi?</i> Đáp: Thừa những gì của trời đất sắp đặt lúc sanh cũng như lúc tử cũng phải đúng giờ đúng giấc của nó, không có một ai cầu nguyện mà thành sự được. Kệ: Học xong phải tiến khắp nơi nơi Nhân quả tâm linh rất tuyệt vời Chuyển hóa không ngừng trong ý thức Sống vui sống khỏe vẫn hợp thời.	Montréal, 02/10/97 5:15AM 6) Hỏi: <i>Người đời hay phê phán và thị phi thì sao?</i> Đáp: Người đời hay phê phán thị phi nhưng suốt một cuộc đời chỉ làm cho phần hồn gia tăng sự nặng trọc và lo âu vì của cải tham dâm không lối thoát. Ngược lại người chịu tu thiền bằng lòng cảm mồm tự sửa, hướng về sự thanh cao xán lạn của trời đất mà tu, bớt sự khuyến rũ tình đời đen bạc thị phi, dốc lòng tu sửa, ăn năn sám hối, thật tâm thật tình dẹp bỏ sự hứa hẹn gian dối mà tự tu. Kệ: Biết mình gốc gác thật là ngu Tự sửa tự tu tự giải mù Mê loạn không còn tâm đạt pháp Hành thông tự đạt vĩa hồn du.

Montréal, 03/10/97 7:30 AM

7) **Hỏi:** Quán Âm là sao?

Đáp: Thừa quán là thấy, Âm là âm thanh tâm tối than khổ và ước vọng của quần sanh, động lòng cứu độ, không khác gì người đi trước chỉ đường cho người đi sau, tự ăn năn sám hối tu sửa lấy chính họ tiến tới sự quân bình trong nội thức, chứ không phải muốn cầu xin lúc nào cũng được. Người đời tham lam mua giấy số cũng cầu xin Quán Thế Âm Bồ Tát cho trúng số, may mắn trúng được tưởng lầm là Phật độ, tự tạo một tập quán xấu xí và lợi dụng, không sao thoát khỏi sự tham dâm, nếu không chịu dần thân tu sửa, thì nghiệp càng ngày càng nặng, không sao giải quyết được. Ngược lại hành giả Vô Vi hành pháp tự giải thì không sợ sự động chạm của tình đời đen bạc, thực hành mới thấy rõ diệu pháp của Đại Bi ra sao mà hành triển.

Kệ:

Thực hành giải quyết chẳng lo phiền
Mong ước chi chi cũng chẳng yên
Tạo loạn chính mình không lối thoát
Cơ Trời có thật tự hồn xuyên.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

THANH ĐIỂN BAN HÀNH (tiếp theo)

...

Bây giờ chúng ta ở đây mỗi phần hồn có đáng tạo hóa, có Thượng Đế, có Cha mà chúng ta không chịu vun bồi để tiến tới và đi trở về. Thì chúng ta muốn tiến tới bậc đại giác, chúng ta phải làm trong cái bi, trí, dũng, nó mới đi tới đại giác được.

Rồi thực thi những cái gì tốt đẹp cho nội tâm và bản thân của chúng ta, nhiên hậu ảnh hưởng những gì ở xung quanh chúng ta, làm tốt làm sáng tỏ muôn loài, cũng như đáng đại giác đã chuyển hóa chúng ta xuống thế gian, muốn làm sáng tỏ muôn loài chứ không muốn làm u tối muôn loài. Nếu chúng ta đi trong cái ác trước thì chúng ta tự kềm hãm chúng ta và chúng ta gây cho chúng ta chậm tiến. Nếu chúng ta biết được cái nguyên căn như vậy, lấy cái thể gian mà so sánh, lấy cái đại đồng của căn khôn vũ trụ thì chúng ta thấy chúng ta nên trở về để gần đáng đại giác ở trong căn khôn vũ trụ, hòa đồng với muôn loài trong tình thương của mọi trạng thái thì chúng ta thấy tiến hóa hết sức vô cực vô biên, hơi thở càng nhẹ nhàng hơn bây giờ và sung sướng hạnh phúc rõ ràng.

Cho nên, chúng ta ở trong phạm vi eo hẹp có nhiều bài học ở đời: cha, con. Nhiều đứa con nó nói mẹ thương con nhiều hơn cha, không sự thật. Cha thương con nhiều hơn mẹ mà cha không có nói, cha

cứ chiều cho con mãi. Những cái gì đau khổ của người con là cha đã lo trước người mẹ. Bởi vì nó phần dương điển, nó chiều thẳng đứa con lúc nó chưa gặp nhưng mà cái điển nó chiều thẳng rồi. Con nó đau khổ, con nó biết tu hành, nó cũng chiều nó cũng mừng. Phần âm làm việc gặp tai nạn. Còn phần dương nó làm người phạm không có thấy. Các bạn đối với con ở xa cách mấy nhưng mà phần điển các bạn cũng phải chiều hóa cho nó, lo tới bậc vậy đó, không gặp mà cũng lo, không gặp mà cũng thương, không gặp mà cũng phóng điển.

Đó, thì mình thấy đáng từ bị đại giác ở bên trên làm việc nhiều lắm. Chúng ta không nên gây cho chúng ta đau khổ. Nếu chúng ta gây cho chúng ta đau khổ thì bậc đại giác phải đau khổ như ta. Chúng ta biết được nguồn gốc, nguồn cội rồi chúng ta không nên gây sự đau khổ cho ta, không nên làm những cái gì cho ta bức tức thì bậc đại giác mới được yên vui và chúng ta sẽ được tiến hóa, rất dễ. Thì tôi phân tách cho các bạn thấy:

“Thiên sanh nhơn, hà nhơn vô lộc

Địa sanh thảo, hà thảo vô căn”

Khi chúng ta hiểu cái đó rồi chúng ta có nguồn cội, thực sự chúng ta có nguồn cội, không phải không có nguồn cội. Linh căn của các bạn tu đã mở, các bạn phải thức giác sớm trở về nguồn cội đó, để bắt các

bạn hưởng đời đời. Sau này, sự biến chuyển tiến tới Long Hoa các bạn cũng hưởng đời đời sung sướng lắm. Tôi là người đi trước không hiểu nhiều cũng hiểu ít, nhắc các bạn đi con đường tôi đã và đang đi và tôi đã thấy những bậc đại giác bên trên đã và đang làm thì các bạn được phước lắm mới gần đây nghe những cái lời chuyển hóa xuống đây để cho các bạn hiểu và các bạn tận hưởng hồng ân và thanh điền đó về nắm đó để mà tu, không bao giờ bị trở ngại đâu, rằng tu để hiểu mình và tiến hóa.

Mà nó chín mùi rớt xuống nó cũng phải lưu lại hạt giống, thấy không? Cái chuyện lưu truyền của hóa hóa sanh sanh nó còn hoài. Đó là tình thương, đâu có diệt nổi tình thương, thấy không? Nó rớt xuống rồi mà hạt giống nó vẫn còn, nó vẫn giữ cái lưu truyền đó là tình thương. Chúng ta cũng một trong những cái hạt đó, phải không? Chúng ta vẫn còn tình thương. Mà cái hạt giống đó nó tầm trở về nguồn cội thì nó phải ở trong định luật hóa hóa sanh sanh. Nó phải trở về nguồn cội được. Chớ không phải cái cây đó cái rễ đó làm được cái trò trồng gì đâu, nếu không có thanh khí điền, nếu không có càn khôn vũ trụ. Chớ đừng nói tôi là cây sao cứng lắm, cái rễ tôi mạnh lắm, cứu bệnh người ta được, nhưng mà nó không có cái kia làm sao nó có cái năng lực đó, thấy chưa? Nó muốn tìm nguồn cội, ngoài nó còn cái gì chớ? Cái quyền năng cải tạo phần hồn đâu có phải là con người làm được nhưng mà thiên ý, thấy chưa? Lớn rộng không phải chuyện nhỏ đâu, nó có luật Trời rõ ràng. Khi mà, chúng ta hiểu được sự sâu rộng đó, chúng ta mới thấy ổn định tâm thần, thấy chưa? Các bạn tới cái chết nhưng mà các bạn không hiểu cái chết của các bạn là gì? Cũng như tôi cắt nghĩa cái trái rụng nó còn cái hạt. Nó tiêu rồi mà thấy nó chết nhưng mà chưa đâu, nó phải trở về nguồn cội ở trong định luật hóa hóa sanh sanh, rồi tiến hóa mãi mãi.

Cho nên, chúng ta học hoài, chúng ta tu hoài, chúng ta tiến hóa mãi, học hoài, học hoài, học hoài, học hoài... học không hết sách. Ông Tám nói đi nói lại, nói bài thơ đó rồi cuộc nó cũng giống như những bài thơ kia nhưng mà mỗi bài lại nghe mỗi khác. Nó khác có một li một tí thôi cũng là khác, nhưng mà sự xây dựng của nó làm cho nội tâm chúng ta ổn định cũng khác. Bởi vì các bạn còn nuôi cái trực, còn cái phàm ngã nhiều không thấy rõ cái thanh điền. Mà khi các bạn tu nhẹ rồi các bạn nghe một

tràng pháp của tôi rồi, các bạn thấy cái hào quang nó bao vây và nó phát triển trong nội tâm các bạn sung sướng nhẹ nhàng. Sự thanh nhẹ nó đón nhận sự thanh nhẹ nó tiến hóa lạ lùng.

Cho nên, chúng ta hồi nào giờ cũng nói tu đời và đạo. Nói tại sao nói đời và đạo, tu là tu đạo thôi, lại nói đời và đạo. Bởi vì cái tần số tuổi tác các bạn, tôi đã nói: mười tuổi tu nó khác, hai mươi tuổi tu nó khác, ba chục tuổi khác, bốn chục tuổi khác, năm chục tuổi, sáu chục tuổi, bảy chục tuổi khác nó khác hết, mà cái mức tiến hóa nó khác. Do cái đời già yếu nó đã tiến hóa một phần, cái đạo cũng như là châm thêm nhiên liệu cho nó đốt đèn nó thấy nó đi lên. Cho nên đừng vội nói tôi thất vọng, không thất vọng. Tôi sợ tôi lười biếng thôi, thấy không? Tôi sợ tôi phản lại Trời đất, không biết cha mẹ, không biết Trời Cha, Đất Mẹ, không biết tình thương vĩ đại cao cả, tôi quên trở về nguồn cội, sợ bao nhiêu đó thôi.

Mà tôi biết cái gì cũng ở trong nguyên căn thì các bạn nằm ngay trong chơn lý rồi. Minh thấy trái ổi mình hiểu nguyên căn nó, mình thấy cọng cỏ mình hiểu nguyên căn nó thì các bạn đang đi trên thiên đàng chớ các bạn đâu đi dưới địa ngục nữa, đi trong lòng tình thương hóa hóa sanh sanh, các bạn đâu có đi ngoài chơn lý mà hoang mang suốt đời, thấy không? Và có nhẹ mới hiểu, có tu mới hiểu, còn không chịu tu cho nó nhẹ nhàng, không hiểu. Bởi cái dục vọng trước ô trong cơ thể con người nó xúc đẩy dữ lắm nó hoành hành bởi chủ nhơn ông mê muội giao phó cho nó bành trướng làm cái hạ trí bành trướng lên thành ra khó hiểu.

Cho nên, trong cái cơ hội này mọi người có cơ hội để trả nghiệp. Các bạn trả nghiệp nhiều chừng nào các bạn nhẹ chừng nấy. Buông xuôi được chừng nào các bạn lại tiến hóa nhiều chừng nấy. Nguyên theo Phật, Phật vô sản thì chúng ta cũng đi trong đường lối đó nó đúng hơn và nó nhẹ nhàng cho phần hồn. Chớ đừng nói Phật, cầu nguyện Phật, Phật cho con chút tiền riêng, rồi cứ theo ba cái đồng vàng rồi Phật rước, nói khoan để con bán đã chớ. (Thầy cười). Cái đó nó nguy hại lắm. Chúng ta biết đó là phương tiện thôi, thân hình và của cải là cái phương tiện cho chúng ta ở thế gian làm việc để cải tạo phần hồn mà thôi...

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 18/9/1977)

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ảnh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

MỘT ĐIỀU LÝ THÚ VỀ HÌNH TTĐ CỦA LỤC TỔ

(Tôi Tầm Đạo, trang 181 có hình TTĐ này)

Có hai điều khó khi giải thích hình này: trình độ chữ Hán và trình độ tu học.

- Về chữ Hán Việt, mỗi người chuyển dịch sai một ít thì tổng cộng cũng không ít. Một thí dụ là ghi chú về chim phượng hoàng: *ẩm đan khuê* (áo xưa) lại ghi là *ẩm đan khe* (khe nước); hay về bụi trúc: *hoán quy* (gọi rùa) lại ghi là *hoán vi* (đi chuyển).
- Về trình độ tu học thì Lục Tổ tu khác với pháp tu của Vô Vi. Thí dụ như *chiêu nhâm đốc mạch*, *lửa tam muội kích vĩ lư*, *anh nhi* (thay vì mô ni châu)...

Do đó, nghiên cứu này có giá trị tham khảo nhiều hơn là tu học.

1. TÂM BÀO LẠC

Đức Thầy giảng: *Có người thấy cây Thánh Giá, có người thấy chữ Vạn.*

Đối với bạn đạo thích nhắm mắt thì cứ đợi, mình không đi nhà thờ chắc là sẽ thấy chữ Vạn (?).

Tiểu thiên địa của Lục Tổ ghi là Tâm Bào Lạc.

Bao tim (tâm bào) chắc là nói linh hồn ở trái tim, lạc là ngọc báu hay bánh xe gì cũng không

quan hệ. Như vậy, chắc **Lục Tổ nói linh hồn của người ta hình cái chong chóng!**

Điều này hình như không đúng. Linh hồn phải có hình người mới đúng, như Anh Nhi trên đầu trong hình này hay Trường Lão Xá Lợi Phát trong một hình khác.

Thực ra đây là sức mạnh hộ pháp từ bên ngoài:

- Đây là điển võ của khối Địa Tiên. Nếu là điển của **Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế** thì không sợ thiên ma, địa ma, hay âm ma gì cả.
- Bạn đạo Vô Vi chân chánh thì chỉ đi với Đức Thầy, không thích điển võ. Muốn có điển hộ pháp thì phải nhờ Đức Thầy xin với **Đức Hắc Bì Phật Tổ!**

Bây giờ, mỗi khi nhìn mặt dây chuyền Vô Vi mới thấy cảm thương Đức Thầy vô tận. Hộ pháp bằng thanh điển thì phải trả giá bằng thân xác của người Cha Già kính thương.

Khương bửu Võ

(Los Angeles ngày 11/7/2015)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ ĐỨC QUỐC

Hanau, ngày 4/9/1997

Đức Thầy kính nhớ,

Như con đã thư cho Đức Thầy rồi, chúng con có tổ chức khóa sống chung. Đức Thầy đã đặt tên cho khóa là: Thân Thương và Hòa Bình. Sau 6 tuần lễ chờ đợi kết quả, có tất cả 28 bạn đạo ghi danh tham dự.

Chúng con xin Đức Thầy hỗ trợ và ban cho chúng con sáng suốt, để hiểu rõ ý nghĩa "Thân Thương và Hòa Bình" như thế nào? Chúng con sẽ cố gắng lo tu học, để Đức Thầy được vui.

Chúng con xin Đấng Cha Trời ban cho Đức Thầy, bà Tám và cô Bê được nhiều sức khỏe.

Kính bái,

Thay mặt các bạn đạo tham dự khóa,
con,
Nguyễn Văn Quang

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 12/9/97

Kính gởi anh Quang,

Hội trưởng HAHVV Cộng Hòa Liên Bang Đức

Chúng tôi đã vui nhận được thư anh sẽ tổ chức khóa sống chung tại Cộng Hòa Liên Bang Đức trong tinh thần Thân Thương và Hòa Bình. Chúng ta phải ý thức tại sao thân thương? Vì chúng ta đã cùng tu cùng tiến lên và giải thoát nghiệp tâm trong sự cố gắng thực hành của huynh đệ tỷ muội; hiện tại chúng ta cảm thức được trần gian là tạm, tu tiến là chánh, bằng lòng ngồi lại với nhau chung sống hòa bình.

Hòa bình chỗ nào? Chung một đường lối mới hòa bình, chia rẽ là không có hòa bình, giai cấp không có hòa bình. Thực thi trở về không, không

còn không nữa mới thật sự hòa bình. Đường chúng ta đã chọn, chính chúng ta đã hành và chúng ta đã tháo gỡ được lần lần, gặt hái được sự thanh tịnh trong nội tâm. Quý vị huynh tỷ muội có duyên sum họp tương đến Thượng Đế, thì Thượng Đế sẽ ban ơn và xây dựng duyên lành cho mọi người cùng tu cùng tiến trong giai đoạn biến chuyển bất thường ở kỳ này. Chúng ta cố gắng hợp tác, xây dựng cho chính mình, nhiên hậu mới có cơ hội ảnh hưởng cho người kế tiếp.

Chúng ta sống biết chọn một con đường hữu ích, sửa mình để tiến hóa là người tu, ảnh hưởng người kế tiếp, sau khi chúng ta đã đạt được một kết quả tốt cho tâm thân và thành lập được một Hội Ái Hữu khắp năm Châu: chúng ta không làm chánh trị, chúng ta không có ô nhiễm quyền dè dặt người khác, không có chuyện đó, vì quá khứ cho chúng ta thấy những người làm chánh trị quyến rũ người làm việc này việc nọ, rồi đưa người vào chỗ chết, không có tiến hóa được. Thề xác và phản hồn đã không tiến hóa được qua nhiều kỳ rồi, những vị lãnh đạo nào nổi tiếng ở thế gian này cũng bị tù tội, khổ cực, gia đình tan nát--các bạn đã ý thức đường lối này--chúng ta cương quyết dứt khoát, dẹp bỏ những hành động bất chánh đó, những hành động mê chấp, chê khen, chúng ta cũng không có áp dụng nữa, chỉ sửa để tiến, không sửa thì không bao giờ tiến.

Tu bất cứ đạo nào, làm bất cứ đường lối nào mà không chịu sửa là không tiến. Nói được mà sửa không được là chỉ có hại dân mà hại mình luôn mà thôi. Chúng ta cần sửa đổi, rồi mới cho cái đó là chánh. Cho nên bạn đạo Vô Vi có người đã tu, có cảm thức được, có lòng buông bỏ tất cả những sự tranh chấp và tiến tới sự thanh nhẹ cao siêu sẵn có của chính mình, tu trong thanh tịnh và nhịn nhục.

Khóa sống chung là một niềm vui để nhắc nhở cho nhau thấy luồng điện của mọi cá nhân có thể khai triển được, tiến tới vô cùng trong thực hành. Hôm nay chúng ta có duyên lành. Một ít người chịu thực hành tu tiến là chuyện phước đức cho chính mình, hành giả, bằng lòng ngồi lại để tu, còn làm

nhằm nói bảy nói bạ, cái đó là ma quỷ. Chúng ta không cần biết, chúng ta chỉ thực thi để khai triển tâm thức của mọi hành giả Vô Vi cho xứng đáng với hai chữ Vô Vi, và tiến tới vô cùng tận. Cuộc sống chúng ta có đầy đủ, chúng ta chỉ thiếu cái chết thôi, không sợ chết, mà dùng mãnh sức mình để tiến hóa là không bao giờ phần hồn sẽ bị sa đọa. Đường lối chính của chúng ta là tu sửa để giải thoát. Giải thoát cái gì? Phần hồn đã bị giam hãm trong cơ thể tiểu thiên địa eo hẹp này mà không có pháp để tìm hiểu lấy chính mình. Ngày hôm nay chúng ta có pháp sửa khối óc, sửa tâm, sửa cơ tạng, một đường lối phát triển tốt đẹp cả tâm lẫn thân, thì chỉ có thực hành mới đạt được.

Thiền là bất khả luận bàn ở chỗ đó, các bạn có thì giờ thiền - thiền là bàn bạc về đạo pháp, mọi người sẽ phát triển và đóng góp trong xây dựng, thật tâm thật tình tới đại hội, tới khóa sống chung. Chúng ta cứ buông bỏ tất cả mọi sự tranh chấp, quên đi thù hận mới là người tu--còn nhớ sự thù hận tranh chấp thì vẫn không phải là người tu--đó là hành động ma quỷ. Nếu chúng ta bằng lòng tu, khôn thì hiểu mình, tu sửa, đại thì tranh chấp tự hại mà thôi.

Lần lần các bạn làm được 1 lần, sẽ làm được 2 lần, 3 lần. Mỗi lần sẽ có thêm một số người ý thức được phương pháp thực hành để tự cứu, và xây dựng cho nhau tình thương giữa các bạn. Thân thương là sao? Thân thương cả thiên địa nhân. Các bạn hằng ngày hằng giờ, hằng phút đều có Thân thương với Thiên, Địa, Nhân, và tình Thân thương đó cộng với tình thương của huynh đệ tỷ muội là một. Quý biết là bao nhiêu, đó là kim cương bất hoại đó bạn! Tâm thức đó là tâm thức kim cương bất hoại, quý thương lẫn nhau, xây dựng cho nhau thì khóa sống chung của chúng ta là một liều thuốc xây dựng tâm thức và độ cho mọi người cùng tu cùng tiến.

Ở nhà các bạn ăn thừa, mặc thừa, mà chỉ có cái tu sửa, chung hợp hòa bình là thiếu thôi. Vậy bây giờ chúng ta phải xây dựng chung hợp hòa bình đâu đó cho có trật tự thì quý biết bao nhiêu. Nam phụ lão ấu, chung hợp hòa bình, tu tiến mới đem lại tin lành cho mặt đất ở ngày mai sẽ bớt khổ đi.

Phương pháp PLVVKHHBPP là cứu khổ ban vui. Chúng ta giải được khổ của nội tâm thì sự vui sẽ ẩn hiện trong cặp mắt long lanh của hành giả tu thiền Vô Vi--bớt tham ăn, bớt vọng động, dùng mãnh tu tiến là chỉ có khỏe mạnh mà thôi. Ở thế gian tham ăn, tham chơi, động loạn gây gổ tự hại

mà không tiến. Chúng ta thấy rõ đường lối của thế gian và người tu khác hẳn. Tu chỉ cấm đầu tu mà thôi, một đường lối đó đi mãi. Các bạn đã hằng ngày ăn cơm gạo, ngày nào cũng ăn cơm mới có khỏe mạnh, thì các bạn muốn có điển quang thực tế hơn, thì ngày ngày phải tu, thì điển quang của các bạn sẽ dồi dào và khỏe mạnh. Sức mạnh đó ai cho? Thượng Đế ban mà chúng ta cần có sự thanh tịnh mới nhận được. Cho nên các bạn vui hợp kỳ này, gây thành một tập quán lần lần chúng ta sẽ quen thuộc, từ đó chúng ta mới bằng lòng chung sống hòa bình và tu tiến nhẹ nhàng, không có gì bờ ngõ trên đường tu cả. Ma quỷ không có thể lui tới với thanh quang tốt đẹp. Bóng tối lúc nào cũng phải tan. Các bạn không lo thị phi, không lo chuyện bên ngoài, họ nói gì là nói; cái gì của bạn là các bạn cứ làm, thích ứng với sự tiến hóa của Trời Đất thì cứ việc làm, vô hại không có mịch lòng bất cứ ai, tâm thanh tịnh, phát triển tâm từ bi của chính mình để dẫn tiến mọi người kế tiếp--đó là nhiệm vụ của các bạn--nhiệm vụ của cuộc sống của một sanh linh ở thế gian này phải hiểu điều này thì mặt đất mới có hòa bình. Nếu không thì sống trong sự tranh chấp, chỉ có phá hoại tâm thân mà thôi. Nếu mình có cái óc phá hoại và độc tài chèn ép người khác, là đương sống đã mang tội rồi. Các bạn phải ý thức những lời gì tôi nói đây. Tôi đã thực hành trong ba cõi, biết bao nhiêu sự chèn ép, biết bao nhiêu sự phá hoại nhưng mà sự thanh tịnh của tôi vẫn vượt qua đến ngày hôm nay, các bạn thấy nhiều chuyện lắm. Cho nên với tuổi trên thất tuần, nhưng tôi vẫn làm việc đều. Sức khỏe có bao nhiêu, công hiến bao nhiêu, xây dựng bao nhiêu cho tất cả mọi người kế tiếp. Cho nên tại mặt đất này, cái gì có giá trị hơn, các bạn đã thấy rồi. Tôi đi khắp 5 châu trong lúc thiếu thốn, không phải là giàu mạnh có tiền, nhưng đi khắp 5 châu ai cũng thương, không ai ghét, vì đường lối thực tế. Tôi đã thực hành và ảnh hưởng mọi người cùng tu cùng thực hành; trong giai đoạn làm người phải tự phát triển, không có bao giờ đi lui được.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của các bạn nhân dịp cuộc sống chung Thân Thương và Hòa Bình. Các bạn sẽ thực hành và thời gian tới đây, chúng ta chung hợp hòa bình trong một ý thiện lành của cộng đồng Vô Vi.

Quý thương,
Luong Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY
BD, ngày 7.10.1997

Kính Thầy!

Được tin Thầy mổ cả 2 mắt, con kính xin vãn an sức khỏe của Thầy. Nghe Tươi kể những giờ phút bên Thầy làm con cũng nôn nao mong muốn, nhưng không biết bao giờ mới có cơ hội gần Thầy. Mỗi lần nghe bạn đạo nhắc đến Thầy, kể về Thầy, con có cảm nhận như Thầy ở bên con, cũng được niềm sướng vui, như có được ân điển của Thầy.

Qua các cuộc điện đàm Thầy đã luôn nhắc nhở: Con tên Thanh phải hướng về Thanh thì mới đúng theo tên của con..." Con nghe thấm đậm trong lòng, nhiều khi rơi lụy, càng thương, càng nhớ Thầy, thúc dục lòng con phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Trải qua những cảnh đời bạc bẽo, chắc cũng do nghiệp quả tiền duyên, lòng con giờ đây chỉ muốn hướng thượng, sớm quy lại cội nguồn và để không uổng một kiếp làm người. Con xin Thầy chứng nhận cho con, dù kiếp nào và bao nhiêu kiếp hiện diện tại thế gian này cũng phải hành Vô Vi nẻo chánh.

Kính mong được lời minh chứng.

Kính Thầy thương! Có thể lòng con tham, nhưng sao con cứ mong được gặp Thầy ở phần thể xác và luôn cả lãnh vực tâm linh. Kính mong Thầy tha thứ cho con và xin được lời vàng ngọc dạy bảo của Thầy.

Kính thương,
con N N Thanh

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM
Atlantic City, ngày 29/10/1997

N THANH

Thư con đã đến tay Thầy
Hồi thăm mắt mổ cặp này sáng chưa

Hai con cũng sáng cũng vừa
Nhìn con rõ rệt chẳng thừa chút nào
Tâm linh phát triển thấp cao
Cần khôn quy một bước vào chơn như
Thâm tình tiếng nói giọng cười
Trời ban tình đẹp người người đạt thông
Điền tâm khai triển một vòng
Nguyệt Thanh ban chiếu cơ còng tiêu tan
Lệ rơi tuôn chảy hai hàng
Nhớ thương Thầy bạn thiên đàng âm êm
Khai thông phát triển đạo niêm
Bình tâm học hỏi giải thêm ước mơ
Chuyên tu cũng sẽ đến giờ
Tự nhiên tương ngộ bơ vơ chẳng còn
Thực hành phát triển lòng son
Trì tâm học hỏi chẳng còn si mê
Tâm tu hướng trở lộn về
Tự do Thiên Quốc chẳng mê cỏi trần
Nguyện tu đóng góp một phần
Dẹp phần đen bạc ân cần dựng xây
Con mong sớm gặp được Thầy
Dày công tu tiến vui vầy cảm giao
Thầy nay tận độ thấp cao
Nơi nào cũng đến cũng vào chơn tâm
Tâm tu thức giác mừng thầm
Có Trời có Phật có tâm tiến thân
Thực hành chánh pháp ân cần
Thành tâm muốn gặp một lần xem sao
Có ngày sẽ ngộ vui vầy cảm giao
Xa xưa cho đến thuở nào
Thành tâm nhân tốt lúc nào cũng thông
Chúc con phát triển tham tông
Con đường chánh giác là lòng giải mơ
Tiếp thu ánh sáng từ giờ
Nguyệt Thanh ban chiếu rõ cơ đất trời
Trăng rằm tròn trịa sáng ngời
Vạn linh cộng hưởng hợp thời thăng hoa
Mong con nhin nhục thật thà
Trời ban tình đẹp chan hòa yêu thương.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Trên đường vượt biển, ngày 4 tháng 11 năm 1978
(nhằm ngày 4 tháng 10 năm Mậu Ngọ)

Mừng ba tháng mười âm lịch
Tình thương xa cách đời đời không quên
Tử sanh, sanh tử sẵn nền
Tự do đòi hỏi vững bền ra đi
Đi về phương hướng đã ghi
Đến ngày mừng bốn sự ni đạt thành
Thuyền trôi giữa bể tiến hành
Gặp tàu Surcouf tan tành nguy cơ
Hành trình thực hiện giáp giờ
Xuất hành mười một chuyển cơ đồng giờ
Mọi người đạt nguyện ước mơ
Cùng chung đàm đạo chực giờ đến nơi
Manila địa điểm đang chờ
Giúp người đại nạn sơ cơ tiến hành
Văn minh Pháp Quốc thực thành
Giúp người gian khổ tái sanh một lần
Bề Trên quang chiếu mỗi phần
Cần khôn tạo hóa dìu lần tiến lên.

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Bảy (tiếp theo)

CHỖ NHÂN GIAN, CHÚNG SINH TU TRÌ GIEO NHÂN ĐẠO
CÔI PHẬT TRỜI, HÀNH GIẢ THANH TỊNH LUYỆN TÍNH LINH

...
Viện Trưởng: Vì bận lo trách nhiệm, tôi không thể lưu giữ lâu hơn, xin tạm giã từ...

Hiện giờ đạo pháp đã tới thời kỳ mạt vận, tuy kẻ tu đạo nhiều song kẻ kiên nhẫn tu trì lại ít, những hành giả trong viện Trời Phật đều là những người lúc sinh thời kiên nhẫn tu trì... (Thái Sinh theo sau Tế Phật cùng Viện Trưởng vừa đi vừa đàm đạo tới “tu luyện đường”. Thái Sinh dừng bước quan sát các tu sĩ phía trong đang luyện khí dưỡng thần thấy họ đều đạt mức hàm súc tinh thông, tâm không nghiêng lệch, trên đầu vị nào vị nấy hào quang tỏa chiếu sáng ngời, Thái Sinh nhìn thấy ngậm miệng chẳng thể nói năng, chỉ thầm khen ngợi không dứt. Khi tới chỗ thứ hai, thấy vẻ vô cùng thanh tịnh, các tu sĩ tâm ý đều vắng lặng, nguyên linh tròn sáng, chút bụi không vương, chân khí ban sơ vận chuyển ba ngàn quang hoa. Khi tới “nghỉ lễ đường” các tu sĩ đều răm rắp chào hỏi lễ độ, thần khí tròn đầy, dục tính phàm trần đều dứt tuyệt. Lúc tới “tĩnh dưỡng đình” thấy rằng mình đã quá quen thuộc liền dừng bước trầm tư...).

Thái Sinh: Phía trước có một vị xem mặt quá quen thuộc, giống như là...

Viện Trưởng: Vị đó là Từ Sinh, tu trì phước đức, đã từng ngồi đàn cơ của Thánh Hiền Đường.

Thái Sinh: Đúng vậy, vị đó là tiền bối của đám hậu sinh ngồi đàn cơ Thánh Hiền Đường. Dung

nhân bây giờ nhìn khác trước quá nhiều, tinh thần tu trì tiến bộ khá xa, tôi nhận chẳng ra.

Viện Trưởng: Để tôi kêu lính hầu tới mời Từ Sinh lại đây.

Thái Sinh: Quả là không hẹn mà gặp... Bác Từ, bác mạnh giỏi chứ?

Từ Sinh: Cháu là người ngồi đàn cơ của Thánh Hiền Đường đây ư?

Thái Sinh: Dạ phải, thật là mong mỏi quá lâu bữa nay mới được gặp.

Từ Sinh: Ngày nay bác được tới viện Phật Trời này tu luyện, chính là nhờ còn sống chí đạo vững bền, cùng nhờ ân chủ Thánh Hiền Đường khuyến khích, lại nhờ con bác là Khánh Tôn tạo được nhiều công đức tại Thánh Hiền Đường.

Thái Sinh: Bữa nay thật quả kỳ duyên mới có thể gặp bác Từ tại viện này, cháu vô cùng mừng rỡ. Ước mong bác Từ công thành quả mãn, chứng ngộ thành đạo. (Từ Sinh và Thái Sinh quyến luyến nhau mật thiết tới nỗi tưởng chừng gỡ không ra). Xin hỏi ngài Viện Trưởng tôi thường nghe kể trở về trời nếu như còn nỗi thân thịt mềm mại thì đó là chứng đắc thiên lý vô cực, thưa lời nói đó có đúng không?

Viện Trưởng: Phàm kẻ có đức thiện lớn lao, hoặc hành đạo kiên trì, lúc trở về trời phần lớn được Thần Thánh dẫn dắt lên Trời, do đó tâm linh sáng khoái, thân tâm không còn bị trói buộc khổ sở, bởi vậy thân thịt trở thành mềm mại.

Thái Sinh: Tại sao kẻ tu đạo không chứng thẳng cõi trời vô cực mà còn phải tới đây tu luyện?

Viện Trưởng: Vì là thời kì mạt pháp, lòng người ô uế, thế gian ngày nay so với thời thượng cổ, trung cổ khác nhau xa, kẻ tu đạo đạt tới cảnh giới lòng trong, thân sạch, miệng thơm, ngoại công đức, nội quả phước đều tròn đầy thời nay rất ít, bởi vậy mới thiết lập viện Phật Thiên để làm nơi thực hành chân tâm, một mực thanh tịnh luyện tập để tạo chiếc cầu bắt lên Vô Cực. Kẻ tu đạo chôn phàm trần đã dốc tâm hành trì mà nửa đường bị khảo đảo, nếu như không thôi chí, phần lớn đều tới được bản viện tu luyện cho tới khi nào nguyên linh trong sáng tròn đầy, tự tại mới thôi.

Thái Sinh: À thì ra nguyên nhân là như vậy.

Viện Trưởng: Chúng ta tiếp tục thăm nơi khác.

Thái Sinh: Hay lắm, trên bục giảng tại thiền đường phía trước có một vị đại Phật đang thuyết pháp, tu sĩ dưới đài vị nào vị nấy đạo mạo uy nghi tập trung thần lực, chăm chú lắng tai nghe.

Viện Trưởng: Đây là buổi họp mặt mãn khóa học để lên lớp tu cao hơn, chúng ta hãy lên phía trên.

Thái Sinh: Đây là nhà tụng kinh, kẻ hậu học này nghe chẳng rõ tụng kinh gì mà lại giống như niệm Phật.

Viện Trưởng: Cả nhà mọi người đều tụng quán tâm niệm niệm thanh âm vang rền.

Thái Sinh: Các vị đó định thần tâm không loạn, chắc hẳn đã đạt tới cảnh giới “niệm vô sở niệm”... Tới căn khác là nhà giảng, có nhiều vị đang nghiên cứu lí đạo, không rõ có tác dụng gì?

Viện Trưởng: Nghiên cứu lí đạo để giúp họ hiểu rõ lẽ tu chân chính, cùng khai mở trí tuệ đạt tới cảnh giới giải thoát.

Thái Sinh: Đúng, nếu mở tâm huệ, tự nhiên thoát vòng nhân duyên không còn bị pháp ràng buộc, qua đông qua tây hoàn toàn tự do.

Tế Phật: Bữa nay xin tạm ngừng cuộc tham quan tại đây.

Viện Trưởng: Hay lắm (*Viện Trưởng cùng lính hầu đều vui vẻ tiễn chân Tế Phật và Thái Sinh*).

Tế Phật: Bữa nay tạm kết thúc cuộc vân du tại đây, trò ngoan mau lên đài sen, chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Thái Sinh: Thừa vâng, con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư lên đường.

Tế Phật: Đã về tới Thánh Hiền Đường, Thái Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

